

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 846: Thế Nên Người Phát Tâm, Ất Phải Là Không Phát Mà Phát

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 072)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Thế nên người phát tâm, ắt phải là không phát mà phát.】

Quả thật “vô đắc” (không được) chính là đắc, vì sao ở trong đây lại nói vô đắc là đắc? Bởi vì “Vô Thượng Bồ Đề”, bốn chữ này là tiếng Phạn, dịch sang nghĩa tiếng Trung Quốc là Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác là thứ mà chính bạn vốn dĩ đã có, bạn còn đắc được cái gì chứ? Nếu như nói là có đắc, [thì phải là] vốn dĩ không có, nay mới đắc được, đó mới gọi là có đắc; vốn dĩ đã có sẵn, thì bạn đi đâu để đắc nữa chứ?

Chúng ta cần phải thấu hiểu sự thật này, sau đó đối với những lời Phật giảng, chúng ta mới có thể nghe hiểu được. Người thế gian thường luôn hiểu lầm rằng, Vô Thượng Bồ Đề chúng ta vốn chẳng có, thật chẳng dễ dàng gì mới tu đắc được, điều này là sai lầm, chẳng biết rằng đó là thứ vốn sẵn có nơi chính mình.

Không những Vô Thượng Bồ Đề là vốn có, mà ngay cả hết thảy các pháp thế xuất thế gian không gì chẳng phải là vốn dĩ đầy đủ. Lục Tổ Huệ Năng Đại Sư sau khi khai ngộ, đã trình bày sở ngộ của ngài với Ngũ Tổ rằng: “*Nào ngờ tự tánh, vốn tự đầy đủ*”. Chữ “vốn tự” này nghĩa là một thứ cũng chẳng thiếu. Cho đến cả hoàn cảnh vật chất mà quý vị đang thọ dụng hiện nay, những vàng bạc tài bảo này, đều sẵn có đủ ở trong tự tánh; nếu không phải là tự tánh đầy đủ, thì thế gian này làm sao có thể có được những thứ này? Đã là tự tánh đầy đủ, vậy bạn còn đắc từ chỗ nào nữa?

Thế nên giáo pháp của Phật dạy chúng ta minh tâm kiến tánh. Tâm tánh là vốn sẵn có, chúng ta bởi vì mê mờ, mê thì gọi là vô minh; minh tâm chính là hết vô minh nên lại bừng sáng, chỉ là một sự việc như vậy thôi, sáng tỏ rồi! Khi vô minh thì bạn không thấy tánh, tánh ở ngay trước mặt bạn, hoàn toàn chưa từng

rời khỏi bạn, ở ngay trước mặt bạn mà bạn không nhận ra, bỗng chốc giác ngộ rồi, vô minh không còn nữa, thấy đều giác ngộ rồi. Giác ngộ rồi, bấy giờ mới nhận ra tánh, mới biết rằng hết thấy vạn sự vạn pháp thể xuất thể gian, đều là trong tự tánh vốn tự đầy đủ.

Chẳng những đầy đủ mà còn có thể sinh ra vạn pháp, hết thấy các pháp thể xuất thể gian đều là từ tự tánh mà sinh ra. Vì sao có thể sinh? Vì nó vốn tự đầy đủ. Nó sinh ra như thế nào? Vốn tự đầy đủ chính là “nhân”, gặp “duyên” thì nó liền sinh ra. Duyên là gì? Duyên chính là “tâm tưởng” (tâm mong cầu, suy nghĩ), nghĩ điều gì thì nó sinh ra điều đó, điều này thật không thể nghĩ bàn. Đây là điều mà Phật ở trong các bộ kinh Đại thừa thường dạy chúng ta: *“Hết thấy các pháp từ tâm tưởng sinh”*. Chúng ta đem đạo lý này làm cho rõ ràng rồi, đem chân tướng sự thật này làm cho rõ ràng rồi, mới biết được rằng chúng ta từ sáng đến tối cứ khởi vọng tưởng, thì thật là nguy to! Vì sao vậy? Vì nghĩ điều gì, sẽ sinh ra điều đó.

Do vậy, Thế Tôn ở trong bộ kinh này đã dạy cho chúng ta: *“Ứng vô sở trụ nhi sinh kỳ tâm”* (Nên không trụ vào đâu mà sinh tâm ấy). “Vô sở trụ” là đối với hết thấy các pháp quyết định không thể chấp trước. Vì sao không thể chấp trước? Nó là do tâm tánh sinh ra, tâm tánh đương thể tức không (ngay nơi tự thể là không), rốt ráo chẳng thể được, bạn làm sao có thể chấp trước vào nó, bạn chấp trước vào nó là sai rồi. Bởi vì nó có thể sinh ra hết thấy vạn pháp, nên Phật dạy chúng ta niệm Phật, chúng ta tưởng Phật thì liền sinh ra Phật, tưởng Bồ Tát thì sinh ra Bồ Tát. Từ nơi đây, chúng ta cũng thể hội được rằng pháp môn niệm Phật chính là pháp môn thật sự không thể nghĩ bàn. Mười phương ba đời hết thấy chư Phật Như Lai thành Phật như thế nào? Bạn hiểu rõ được đạo lý này, tự nhiên bạn sẽ biết, là nhờ niệm Phật mà thành Phật. Niệm cái gì thì thành cái đó, ngài niệm Phật thì ngài thành Phật, ngài không niệm Phật thì ngài chẳng thể thành Phật. Niệm Phật thành Phật, chính là đạo lý như thế.

Thế nên, quyết định không thể niệm tham, sân, si! Người thế gian đều đang niệm tham, sân, si; tham, sân, si là gì? Là ba đường ác. Tâm tham là cõi ngạ quỷ, ngày ngày niệm tham thì tương lai liền đi đến cõi ngạ quỷ, niệm sân hận là cõi địa ngục, ngu si là cõi súc sinh. Vì thế, quyết định không được niệm tham, sân, si, phải đem phiền não tham, sân, si ở trong tâm nhỏ bỏ đi.

Dùng phương pháp gì? Phương pháp của Tịnh Tông rất vi diệu! Bạn thật sự muốn dứt bỏ tham, sân, si, thì đó cũng là việc rất không dễ dàng, bởi vì

nghiệp chướng này là tập khí từ vô thủy kiếp đến nay, bất tri bất giác nó lại khởi lên. Pháp môn Tịnh Tông dạy chúng ta, dùng danh hiệu A Di Đà Phật để hoán chuyển nó, trong tâm hể vừa khởi lên niệm đầu (ý niệm), thì “*A Di Đà Phật*”, liền chuyển hóa nó lại, phương pháp này vô cùng khéo léo. Bạn dùng công phu này lâu ngày, dùng cho thuần thục, quả thật đã đem tất cả những vọng tưởng, phân biệt, chấp trước này, dùng một câu Phật hiệu thay thế nó, vậy là thành công rồi, đời này của bạn liền thành Phật rồi. Bạn thấu hiểu những đạo lý này, hiểu được sự thật này, mới biết được lời Phật giảng: “*Phát mà không phát, được mà không được, không được mà được, không phát mà phát*”, đó là chân tướng, như vậy mới giảng giải được rõ ràng, tường tận.